

Малка приказка за двѣ сестричета.

Въ една зелена кжщичка, въ топло легълце, била турила Майка-природа двѣ сестричета и ги приспала. Кжщичката имала една-едничка стаичка, безъ прозорецъ, и вратата ѝ била тъй здраво затворена, че никой не могълъ нито да влѣзе, нито да излѣзе. Съ дни лежали двѣтѣ сестричета и дълбоко спали. Слънцето грѣло, тѣ расли и ставали сѣ по-голѣми и по-голѣми, — сжщо като васъ.

Наскоро днитѣ намалѣли и станали по-студени. Зеленитѣ листа се боядисали червени и жълти, капали отъ дърветата, а вѣтърътъ започналъ да играе съ тѣхъ.

Двѣтѣ сестричета почнали да се размърдватъ, тъй като вѣтърътъ се билъ заловилъ да боядиса тѣхната зелена кжщичка кафяво. Той свирѣлъ тъй силно при работата си, че ги безпокоилъ въ съня имъ.

Слѣдъ вѣтъра дошълъ Мразътъ. Той билъ голѣмъ присмѣхулникъ. Той почукалъ тихо на вратата на кжщичката и още по-тихо пошепналъ:

— „Излѣзте, сестричета! Излѣзте, да си поиграемъ!“

Ала Майка-природа завила още по-топло своитѣ дѣчица и казала:

— „Не, още не бива, мили дѣчица! Още малко трѣбва да поспите!“

Мразътъ отминалъ и почналъ да си играе съ червенитѣ и жълтитѣ листа. Ала това не било за дълго. Той пакъ се повърналъ и казалъ:

— „Излѣзте, сестричета! Излѣзте, да си поиграемъ!“

Майка-природа пакъ отговорила:

— „Още не бива, още не е врѣме, мили дѣчица!“

Трети пжтъ дошълъ Мразътъ. Сега той похлопалъ по-силно на вратата:

— Излѣзте, най-послѣ, излѣзте!“ извикалъ той.

Двѣтѣ сестричета извикали:

— „Майчице, пусти ни да излѣземъ и си поиграемъ съ вѣтъра и мраза.“